

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ing. L. V.,** IČO: ..., místem podnikání v D. P., D. P. č. p. 347, PSČ ..., zastoupeného Mgr. Richardem Novákem, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Vodičkova č. p. 730/9, PSČ 110 15, proti **žalovanému: Ministerstvu dopravy České republiky, Odboru provozu silničních vozidel**, se sídlem v Praze, nábreží Ludvíka Svobody č. p. 1222/12, PSČ 110 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č. j. 80/2015-150-STK3/8,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy České republiky, Odboru provozu silničních vozidel ze dne 16. 10. 2015, č. j. 80/2015-150-STK3/8, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 2. 2014, č. j. 1704/2013/26780/KUUK, jímž správní orgán I. stupně s odkazem na ust. § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“), zamítnul žádost žalobce o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly (dále jen „STK“) pro silniční motorová a přípojná vozidla kategorií L, M1, N1, O1 a

O2 v budově stojící na p. p. č. 1317/7 v k. ú. Horní Jindřichov, neboť by při jejím povolení došlo k překročení kapacitních limitů STK vymezených v ust. § 16a odst. 1 vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „vyhláška o technických prohlídkách vozidel“).

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný řádně nepřezkoumal soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně se zákonem. Prvoinstanční orgán dle jeho názoru překročil limity správního uvážení a svým rozhodnutím tak nepřiměřeným způsobem zasáhl do práv žalobce. Žalovaný pak podle žalobce nedostál své povinnosti odvolacího orgánu, nepřezkoumal zákonnost prvoinstančního rozhodnutí, nevypořádal se s námitkami uplatňovaným žalobcem a toliko zopakoval argumentaci správního orgánu I. stupně.

Žalobce podal žádost o povolení k provozování STK, jež však byla správním orgánem I. stupně zamítnuta s odůvodněním, že by jí byla překročena kapacita okresu i kraje ve smyslu přílohy č. 19 vyhlášky o technických prohlídkách vozidel. Základním principem zákona o podmínkách provozu vozidel, potažmo citované vyhlášky, je dle žalobce zajištění pokrytí správního obvodu činností STK, aby byly dostupné v rovnoměrné dojezdové vzdálenosti pro veškeré provozovatele silničních vozidel. Žalobce žádal o povolení STK s předpokládanou kapacitou 10.000 technických prohlídek za rok ve značně izolované části okresu Děčín – šluknovském výběžku, kde působí toliko jediná STK v obci Krásná Lípa. Ta však svojí kapacitou zcela nedostačuje potřebám provozovatelů vozidel. Další dvě STK pak působí přímo v Děčíně, které jsou ale pro obyvatele šluknovského výběžku špatně dostupné. Na druhou stranu přistoupil prvostupňový orgán v okresech Ústí nad Labem a Teplice ve stejné době, kdy žalobce podával svou žádost, k „legalizaci“ dvou přístaveb kontrolních linek ke stávajícím STK, čímž se kapacita technických prohlídek v kraji zvýšila o 25.000 za rok. V souvislosti s tím pak správní orgán v prvoinstančním rozhodnutí argumentoval, že žádosti žalobce nelze vyhovět, neboť povolením další stanice by kapacita Ústeckého kraje překročila vyhláškou o technických prohlídkách vozidel povolenou míru 20 %.

Dle názoru žalovaného jedná-li se o navýšení kapacity stávajících STK, správní orgány o ní nerozhodují, pouze ji ve smyslu ust. § 58 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel evidují. Tento názor však žalobce nesdílí – dle něj musí i o navýšení kapacity být stávající STK rozhodnout správní orgán stanoveným způsobem opětovně v rámci správního řízení, opačné stanovisko by totiž vedlo ke zvýhodnění již provozovaných stanic oproti novým žadatelům a ve svém důsledku i ke zhoršení dostupnosti jednotlivých STK pro provozovatele vozidel bydlící v odlehlejších částech kraje oproti centrálnímu okresu. V této souvislosti je rovněž nutno podotknout, že od 1. 1. 2015 došlo v zákoně o podmínkách provozu vozidel k novelizaci a uvedený způsob navýšování kapacity prostřednictvím pouhého oznámení již není možný. Jestliže ale žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně, zmiňovanou praxi do roku 2014 akceptoval, byl jeho postup v rozporu s principy právního státu, neboť „legalizace“ přístaveb kontrolních linek ke stávajícím STK nebyla v zákoně o podmínkách provozu vozidel ani ve vyhlášce o technických prohlídkách vozidel nikterak upravena. Danou akceptací se tedy prvostupňový orgán dopustil porušení zásady předvídatelnosti rozhodování a rovnosti účastníků správního řízení a již zmiňovaného překročení míry správního uvážení.

S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a vrátil jej žalovanému k novému projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě k námitkám žalobce uvedl, že s jeho názorem o tvrzeném základním principu povolování nových STK spočívajícím v zajištění jejich rovnoměrného pokrytí, nesouhlasí, neboť uvedený zákon jako kritérium uvádí toliko posouzení kapacitních potřeb daného správního obvodu s ohledem na počet registrovaných vozidel. Rovněž nesouhlasí s tím, že by překročil meze správního uvážení, potažmo zákaz diskriminace a zásadu rovnosti účastníků, když postupoval v souladu s právní úpravou platnou do roku 2014. To, že zákon v tehdejší znění nepředpokládal určité situace, ještě neznamená, že by v daném důsledku docházelo k jeho porušování. Žalovaný tak dovodil, že při posuzování věci postupoval v souladu s právními předpisy a se všemi námitkami žalobce ve správním řízení se řádně vypořádal.

Na základě shora uvedeného žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce opětovně rozporoval názor žalovaného týkající se principu, na němž je založen způsob pokrytí správního obvodu činnostmi STK – dle něj je smyslem právní úpravy zajištění rovnoměrné dostupnosti stanic v rámci České republiky, jejích krajů a okresů pro všechny provozovatele silničních vozidel tak, aby jejich dojezdová vzdálenost k STK nebyla nepřiměřeně dlouhá. Ostatně této tezi nasvědčuje i novelizované znění zákona o podmínkách provozu vozidel účinné od roku 2015, podle kterého se nadále nezohledňují kapacity v příslušném kraji a současně okresu, ale nově toliko okresu. Pokud tedy žalovaný trvá na svém stanovisku, svědčí to o jeho formalistickém pojetí zákona a postupu spočívajícím pouze v regulaci, nikoliv zajištění dostupnosti služby pro veřejnost.

Žalobce taktéž poukázal na rozpornost názoru žalovaného, že přístavby linek ke stávajícím provozovněm STK mohly být povolovány bez ohledu na kritéria stanovená v zákoně o podmínkách provozu vozidel a vyhláškou o technických prohlídkách vozidel vymezený rozsah a způsob pokrytí správního obvodu. Pokud by uvedený názor byl správný, jednalo by se o jednoznačné porušení zásady rovnosti účastníků správního řízení. Jak uvedl sám krajský soud ve svém usnesení o zamítnutí návrhu žalobce na vydání předběžného opatření ze dne 12. 2. 2016, č. j. 15 A 162/2015-55, v daném řízení nemá význam tzv. předstih žádosti – nezáleží tedy na pořadí, v jakém byly jednotlivé žádosti o povolení k provozování STK ke správnímu orgánu doručeny. Správní orgán I. stupně měl proto veškeré žádosti (včetně žádosti o rozšíření stávajících kapacit) posuzovat komplexně a v rámci správního uvážení zohlednit dojezdové vzdálenosti. To však neučinil. V této souvislosti žalobce znovu připomněl, že „legalizace“ přístaveb kontrolních linek nebyla zákonem o podmínkách provozu vozidel nikterak upravena, přičemž pokud správní orgány toto navýšení kapacity akceptovaly, dopustily se jednání v rozporu se zákonem a dále čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jímž se stanoví, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.

S ohledem na uvedené skutečnosti proto žalobce na svém žalobním návrhu setrval.

Soud ve věci rozhodoval na základě zmocnění stanoveném v ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili svůj výslovný souhlas.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k rozhodnutí, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26. 2. 2014, č. j. 1704/2013/26780/KUUK byla zamítnuta žádost žalobce o zřízení STK s odůvodněním, že předmětný záměr jejího provozu není dle ust. § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel ve spojení s ust. § 16a vyhlášky o technických prohlídkách vozidel v souladu se stanoveným rozsahem a způsobem pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly. Při posuzování pokrytí provedl správní orgán I. stupně součet teoretické kapacity provozovaných STK pro motorová vozidla nacházejících se ve správním obvodu Ústeckého kraje a jeho jednotlivých okresech. Prvostupňový orgán dále pořídil údaje z centrálního registru silničních vozidel ke dni 8. 2. 2013 a 1. 7. 2013, vypočetl kapacitní potřebu správního obvodu pro zjištěná vozidla a ověřil, zda udělením předmětného oprávnění nebude překročena kapacitní potřeba technických prohlídek území okresu nebo území kraje o více než 20 % tak, jak stanoví § 16a odst. 1 citované vyhlášky. Na základě uvedeného porovnání pak dospěl k závěru, že v okrese Děčín (kde se má nacházet zamýšlená STK žalobce) existoval k datu rozhodnutí „převís“ kapacity STK o 626 vozidel, přičemž při povolení stanice žalobci by toto překročení činilo předpokládaných 10.626 vozidel. Zároveň by došlo i k navýšení celkové kapacity ve správním obvodu Ústeckého kraje na 34.169 vozidel. Při zohlednění již realizovaného navýšení kapacit dvou stávajících STK v Ústí nad Labem a Teplicích by pak celková nepokrytá kapacita kraje činila dokonce 59.169 vozidel, což by znamenalo překročení o 29,09 %, tedy více, než kolik činí zákonné maximum.

Dle ust. § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel oprávnění k provozování stanice technické kontroly může krajský úřad udělit žadateli jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly. Na udělení oprávnění nevzniká právní nárok.

Dle odst. 6 citovaného ustanovení stanoví druhy stanic technické kontroly, základní technické vybavení, stavební uspořádání, způsob metrologického zajištění přístrojů, způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly a podmínky nestrannosti, nezávislosti a věrohodnosti prováděcí právní předpis [pozn. soudu – tímto prováděcím předpisem je vyhláška o technických prohlídkách vozidel].

Dle ust. § 16a odst. 1 vyhlášky o technických prohlídkách vozidel se způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly určí na základě posouzení

kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly. Výsledkem posouzení nesmí být překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu, který je součástí správního obvodu příslušného kraje a v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, nebo překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území příslušného kraje o více než 20 %.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení je způsob výpočtu kapacitní potřeby správního obvodu a teoretické kapacity kontrolních linek stanic technické kontroly uveden v příloze č. 19. Rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly je překročen, je-li kapacitní potřeba technických prohlídek příslušného druhu vozidel nižší než součet teoretických nebo, jsou-li známy, skutečných kapacit stanic technické kontroly v příslušném správním obvodu určených podle přílohy č. 19, a to včetně těch, pro které již bylo uděleno oprávnění k provozování stanice technické kontroly, nebo tvoří-li rozdíl mezi kapacitní potřebou technických prohlídek příslušného druhu vozidel ve správním obvodu a součtem teoretických nebo skutečných kapacit všech stanic technické kontroly ve správním obvodu méně než 60 % teoretické kapacity nově uvažované kontrolní linky stanice technické kontroly určené podle § 16 odst. 3.

Z citované právní úpravy vyplývá – a soud uvedenou skutečnost považuje za stěžejní – že na udělení oprávnění k provozování STK nevzniká právní nárok. Správní orgány tudíž nemají povinnost vydat povolení ani subjektu, jenž veškeré zákonné předpoklady pro jeho udělení splní, neboť uvedené rozhodnutí podléhá jejich správnímu uvážení. Současně je ale nutno konstatovat, že toto uvážení není neomezené, neboť jsou povinny respektovat meze správního uvážení vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, dostupné též na www.nssoud.cz). V daném případě tedy soud musel zejména posoudit, zda na straně žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně k překročení mezi správního uvážení nedošlo.

Žalobce v žalobě a replice k vyjádření žalovaného zejména upozorňoval na skutečnost, že správní orgány jednaly v rozporu se smyslem a principy, na nichž je založen zákon o podmínkách provozu vozidel. Východiskem dle uvedené právní normy má být dle žalobce snaha o zajištění snadné dojezdové dostupnosti STK pro veškeré provozovatele vozidel v daném správním obvodu. K této argumentaci však soud poznamenává, že takové pojetí ze zákona přímo nevyplývá, když tento stanoví toliko povinnost správních orgánů posuzovat soulad se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu, přičemž podrobnosti ke způsobu a rozsahu pokrytí stanoví prováděcí vyhláška. Teprve ta konkretizuje, že pokrytí správního obvodu se stanoví na základě posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly, přičemž jeho výsledkem nesmí být překročení kapacitní potřeby okresu a současně kraje, v nichž má být STK provozována o více než 20 %. Za rozhodující kritérium pro povolování nových stanic tak není možné považovat dojezdovou dostupnost, ale pokrytí kapacitní potřeby vozidel registrovaných v předmětném obvodě. V tomto smyslu je proto námitku žalobce nutno zamítnout jako nedůvodnou, neboť postup správního orgánu I. stupně, jenž provedl srovnávací výpočet nepokryté kapacity územního celku s výsledkem, že v Ústeckém kraji již k jejímu naplnění došlo, aniž by se musel zabývat posuzováním vzdálenosti jednotlivých částí kraje ve vztahu k umístění dosavadních STK, lze považovat za souladný se zákonem.

Dále soud posuzoval námitku žalobce, že správní orgán I. stupně v rámci porovnání dostupné kapacity STK v Ústeckém kraji s potřebnou kapacitou zohlednil i legalizaci navýšení kapacity u STK se sídlem v Ústí nad Labem a Teplicích, jež ale nepodléhala jakémukoliv schvalovacímu režimu.

Dle ust. § 58 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel je provozovatel stanice technické kontroly povinen oznámit krajskému úřadu změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti.

Dle čl. 95 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky je soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.

Dle právní úpravy účinné v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo ustálenou praxí, že pakliže právnická či fyzická osoba získala oprávnění k provozování STK, byla následně dle ust. § 58 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel oprávněna toliko oznámit rozšíření kapacity o nové kontrolní linky – o tomto rozšíření ale již příslušný správní orgán znovu nerozhodoval. Vzhledem k tomu tak mohlo v některých lokalitách dojít až k úplnému naplnění kapacity vyhrazené pro daný správní obvod a v důsledku toho i k faktickému vyřazení jakékoli budoucí konkurence v podobě vzniku nových STK. Takový postup je nicméně dle názoru soudu třeba hodnotit jako tzv. „mezeru v zákoně“, neboť využívá zákonného oprávnění v situacích, na které zákonodárce nepamatoval, ku prospěchu některých osob na úkor jiných.

Ačkoliv se soud nedomnívá, že by sám správní orgán I. stupně porušil právní předpisy, pokud dle shora popsané praxe postupoval a zohlednil navýšení kapacity u STK v Ústí nad Labem a Teplicích, považuje v dané situaci ust. § 16a odst. 1 a přílohy č. 19 vyhlášky o technických prohlídkách vozidel v části týkající se stanovení limitů pro kraj za nesouladné, ba přímo rozporné se zákonnou úpravou obsaženou v zákoně o podmínkách provozu vozidel, potažmo principy rovnosti osob vyjádřenými mimo jiné v Listině základních práv a svobod (ústavní zákon č. 2/1993 Sb.). Pakliže tedy bylo možno do limitní kapacity kraje zahrnovat i takovou, k jejímuž navýšení došlo v důsledku nikoliv správního rozhodnutí, ale pouhého oznámení stávajícího provozovatele STK o změně údajů, byl takovýto postup diskriminačním a kontradiktorním vůči smyslu a účelu právní úpravy. S ohledem na uvedené se proto soud v souladu s oprávněním stanoveným v čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky a prejudikovaným četnou judikaturou soudů (srovnejte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 9 Aps 5/2009-36, dostupný též na www.nssoud.cz), rozhodl v dané části ust. § 16a odst. 1 a přílohu č. 19 vyhlášky o technických prohlídkách vozidel neaplikovat.

Ke stejnému závěru ostatně v obdobné věci dospěl mimo jiné Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 9 As 59/2011-73 (dostupném též na www.nssoud.cz), kde dovodil: „Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je stěžovatelkou zpochybňované kritérium výpočtu kapacit obsaženo v podzákoném právním předpisu, jímž soud není ve své rozhodovací činnosti vázán, byl městský soud povinen posoudit soulad předmětného ustanovení § 16a vyhlášky č. 302/2001 Sb. (zejména tu jeho část, podle které se při výpočtu kapacitní potřeby technických prohlídek zahrnují do kapacit stanic technické

kontroly také ty, pro které již bylo uděleno oprávnění) se zákonem č. 56/2001 Sb. a se základním smyslem a účelem dané právní úpravy.“

I v situaci, kdy se citované ust. § 16a vyhlášky o technických prohlídkách vozidel ve vztahu ke stanoveným limitům pro kraj neaplikovalo a k zápočtu kapacity navýšené v důsledku legalizace nových linek u dosavadních STK nedochází, je soud nicméně nucen konstatovat, a to ve vztahu ke stanoveným limitům pro okresy, že žalobce rovněž nesplnil druhou z kumulativních podmínek stanovených ust. § 16a odst. 1 vyhlášky o technických prohlídkách vozidel, dle které nesmí při posuzování žádosti dojít k překročení kapacitní potřeby technických prohlídek na území okresu.

V okrese Děčín, v němž žalobce žádal o vydání oprávnění, totiž ke dni prvoinstančního rozhodnutí působily 3 STK, jejichž kapacita na rozdíl od stanic v Ústí nad Labem a Teplicích navýšena „legalizací“ přístaveb kontrolních linek nebyla. Přesto zde však převis nepokryté kapacity při potřebě 31.874 registrovaných vozidel a kapacitě stávajících STK 32.500 vozidel činil 626 vozidel. V případě vybudování nové STK žalobce s předpokládanou kapacitou 10.000 vozidel by proto přesah kapacity činil až 10.626 vozidel, tedy více, než vyhláškou o technických prohlídkách vozidel tolerovaných 20 % potřebné kapacity. Lze proto uzavřít, že v dané situaci bylo ze strany správního orgánu I. stupně zcela irelevantní posuzovat naplnění kapacity kraje, pokud žalobce překračoval již kapacitu okresu. Správní orgán I. stupně tak v rámci svého rozhodnutí vycházel přímo z omezení stanoveného zákonnou úpravou, a proto nepřekročil meze správního uvážení. Zcela na okraj pak soud poznamenává, že i za aktuálně účinného znění citované vyhlášky, dle níž se aplikuje toliko kritérium kapacity okresu, by tak žalobce uvedené předpoklady nesplňoval.

Soud proto na základě shora uvedeného dospěl k rozhodnutí, že správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, postupoval zcela v souladu se zákonem a jeho prováděcí vyhláškou, když provedl porovnání kapacitních potřeb správního obvodu s kapacitou stanic technické kontroly v okrese Děčín a dospěl k závěru, že žádosti žalobce o udělení oprávnění k provozování stanice nelze pro překročení stanovených limitů vyhovět. Soudu proto nezbylo, než žalobu výrokem ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. dubna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová